

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **obec Nučice**
sídlem Kubrova 31, 252 16 Nučice
zastoupeného advokátem Mgr. Tomášem Hrstkou
sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 21. 6. 2021,
čj. ÚOHS-19569/2021/164/YGe

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce vydal v mezích své samostatné působnosti dne 5. 2. 2014 vyhlášku č. 1/2014, kterou s účinností od 21. 2. 2014 povolil provozování sázkových her podle § 2 písm. e), g),

- i), l), m) a n) a loterií a jiných podobných her podle § 2 písm. j) a § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“) pouze na dvou adresních místech uvedených v čl. 3 této vyhlášky (dále jen „vyhláška 1/2014“). Zastupitelstvo žalobce pak vydalo dne 21. 6. 2017 vyhlášku č. 1/2017 s účinností od 1. 1. 2018 (dále jen „vyhláška 1/2017“), v jejímž čl. 2 zakázala na celém území žalobce provozování binga, technické hry, živé hry a turnaje malého rozsahu. Žalobce pak v čl. 4 vyhlášky 1/2017 zrušil vyhlášku 1/2014.
2. Po provedeném řízení dospěl žalovaný k závěru, že žalobcem učiněný výběr míst ve vyhlášce č. 1/2014, na kterých mohou být provozovány sázkové hry, loterie a jiné podobné hry, nebyl proveden na základě objektivních, nediskriminačních a předem známých kritérií. Výše uvedená úprava byla způsobilá narušit hospodářskou soutěž v oblasti provozování sázkových her, loterií a jiných podobných her na území obce Nučice. Žalovaný tak v rozhodnutí ze dne 13. 2. 2018, čj. ÚOHS-S0024/2017/VS-04420/2018/830/RMl (dále jen „rozhodnutí o deliktu“) shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 22aa odst. 1 písm. b) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže v důsledku porušení povinnosti podle § 19a odst. 1 písm. b) téhož zákona a uložil žalobci pokutu podle § 22aa odst. 2 téhož zákona ve výši 73 000 Kč (výrok II.) a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč (výrok III.).
 3. Rozklad žalobce proti citovanému rozhodnutí o deliktu zamítl předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 10. 12. 2018, čj. ÚOHS-R34/2018/HS-36605/2018/310/BMa. Proti němu brojil žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 20. 2. 2019, které soud vyhověl a rozsudkem ze dne 31. 3. 2021, čj. 30 Af 17/2019 - 142 (dále též „předchozí rozsudek“) zrušil zmíněné rozhodnutí předsedy žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud v předchozím rozsudku vytkl žalovanému, že nesprávně časově ohraničil trvající delikt, neboť za okamžik spáchání (dokonání) nepovažoval zahájení řízení o přestupku (sdělení obvinění), ale až vydání rozhodnutí o deliktu. Tato okolnost měla dva klíčové důsledky. Nesprávná doba ovlivnila uložení pokuty (žalovaný použil tzv. koeficient času) a žalovaný aplikoval zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který však nabyl účinnosti po spáchání deliktu (při správně stanoveném dnu dokonání). V ostatních námitkách se krajský soud ztotožnil se žalovaným a žalobci za pravdu nedal.
 4. Předseda žalovaného vydal v navazujícím řízení nové rozhodnutí ze dne 21. 6. 2021, čj. ÚOHS-19569/2021/164/YGe, ve kterém změnil rozhodnutí o přestupku tak, že nově ohraničil trvání deliktu ke dni zahájení správního řízení a snížil uloženou pokutu na 64 000 Kč (dále též „napadené rozhodnutí“). Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 30. 8. 2021.

II. Argumentace žalobce

5. Žalobce namítá nedostatek kompetence žalovaného sankcionovat legislativní činnost obce, která je vykonávána v samostatné působnosti - tedy obecně závazné vyhlášky. Rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 6. 2. 2020, čj. 62 Af 64/2018 - 52 a ze dne 21. 5. 2020, čj. 30 Af 5/2018 - 261 jsou v této otázce velmi zjednodušené a opomíjí celou řadu námitek. Poukazuje na recentní nález Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 41/18, z něž lze dovodit nedostatek kompetencí žalovaného.

6. Žalovaný nezákonně změnil rozhodnutí o deliktu. Bylo-li prvoinstanční řízení vedeno podle nesprávných právních předpisů, nemůže předseda žalovaného pouze změnit výrok rozhodnutí. Zkracuje tím právo žalobce na adekvátní obhajobu. Žalobce svou procesní obranu uzpůsobil právní úpravě, kterou aplikoval prvoinstanční orgán. Pokud by žalovaný vymezil skutek správně, žalobce by věděl, že má používat procesní prostředky obrany podle zákona o ochraně hospodářské soutěže a neopíral by se o procesní prostředky dle přestupkového zákona.
7. I pokuta je stanovena nezákonně. Žalovaný zejména nezohlednil následující polehčující okolnosti: (i) rozhodování žalovaného v této oblasti bylo překvapivé a nové, (ii) stanovisko žalovaného k problematice regulace provozu loterií bylo vydáno až po přijetí vyhlášky č. 1/2014, (iii) jednání žalobce bylo v dané době zcela běžnou praxí, (iv) odborná literatura nepotvrzovala názor o pravomoci žalovaného posuzovat obecně závazné vyhlášky obce, (v) ve výši pokuty nebyl zohledněn dřívější přezkum vyhlášky č. 1/2014 Ministerstvem vnitra, a (vi) délka správního řízení a průtahy. Závěrem navrhl žalobce moderaci uložené pokuty pro případ, že soud napadené rozhodnutí nezruší.

III. Argumentace žalovaného

8. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout a podrobně argumentuje ke každému žalobnímu bodu. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba **není důvodná**.
10. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala.

Skutková zjištění

11. Soud nejprve stručně nastíní skutkový stav, jak vyplynul z napadeného rozhodnutí a ze správního spisu (v němž soud ověřoval skutečnosti, které byly podle žalobce sporné), a to jen v rozsahu potřebném pro následné právní posouzení věci.
12. Zastupitelstvo žalobce vyhláškou č. 1/2014 s účinností od 21. 2. 2014 do 31. 12. 2017 povolilo provozování sázkových her, loterií a jiných podobných her pouze na adresních místech, s určením konkrétních dvou provozoven, uvedených v čl. 3 této obecně závazné vyhlášky - Restaurace U Plže a Restaurace Na Staré. V čl. 4 této obecně závazné vyhlášky pak žalobce stanovil časové rozmezí, ve kterém lze sázkové hry, loterie a jiné podobné hry provozovat. Účel této regulace deklaroval žalobce v čl. I obecně závazné vyhlášky, a sice - ochrana veřejného pořádku na území obce, zachování klidu v obytných zónách, udržení veřejného pořádku a důstojného prostředí pro výkon činností v oblasti školství, sociální péče a k ochraně dětí a mládeže před negativním vlivem hazardu.
13. Žalovaný obdržel podnět společnosti SYNOT TIP, a. s., k prošetření, zda ze strany žalobce nedochází v souvislosti s vyhláškou č. 1/2014 k porušení § 19a odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Na základě zjištěných skutečností zahájil žalovaný dne 13. 1. 2017 správní řízení ve věci možného porušení § 19a odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže tím, že žalobce povolil provozování sázkových her, loterií a jiných podobných her jen na adresních místech s určením konkrétních provozoven

uvedených v čl. 3 vyhlášky č. 1/2014 - výběr těchto míst nebyl proveden na základě objektivních, nediskriminačních a předem známých kritérií, případně taková kritéria nebyla aplikována. Oznámení o zahájení tohoto správního řízení doručil žalovaný žalobci dne 13. 1. 2017.

14. Ve svém vyjádření k předmětné věci žalobce zopakoval cíl regulace podle čl. I vyhlášky č. 1/2014. K proporcionalitě přijaté regulace uvedl, že vyhláškou zakotvila v dané době známý stav provozování výherních hracích přístrojů a dodal, že další rozšiřování obdobných zařízení kdekoliv v obci mimo povolená místa je nežádoucí. Ke kritériím pro výběr konkrétních provozoven žalobce uvedl, že povoleny byly adresy všech stávajících provozoven ve stávajících restauračních zařízeních, kde již byly výherní hrací přístroje povoleny. V době přijímání vyhlášky č. 1/2014 byla k hostinské činnosti zkolaudována pouze dvě místa, které také žalobce do vyhlášky zakomponoval. Žádná další kritéria žalobce při výběru povolovaných provozoven nestanovil. K otázce sporné provozovny na adrese Tyršova 234 žalobce uvedl, že tato adresa nebyla zařazena do vyhlášky č. 1/2014 proto, že v době její přijímání nebyla známa žádná jiná místa v obci k provozování výherních hracích přístrojů, ani k tomu účelu nebyla připravována či kolaudována. Žalobce dodal, že provozovatel NET CAFE na adrese Tyršova 234 provedl na této adrese stavební úpravy bez řádného ohlášení a poté zde začal poskytovat hostinskou činnost včetně provozu videoloterních terminálů, a to také bez povolení příslušných dotčených orgánů.
15. Žalovaný na základě provedeného řízení dospěl k závěru, že žalobce vyhláškou č. 1/2014 narušil bez objektivně ospravedlnitelných důvodů v období od 21. 2. 2014 do 31. 12. 2017 hospodářskou soutěž na trhu provozování sázkových her, loterií a jiných podobných her a na trhu provozování provozoven, v nichž mohou být sázkové hry, loterie a jiné podobné hry provozovány, na území obce Nučice. Žalobce tím v období od 21. 2. 2014 do 31. 12. 2017 porušil zákaz stanovený v § 19a odst. 1 písm. a) zákona o ochraně hospodářské soutěže a dopustil se správního deliktu podle § 22aa odst. 1 písm. b) téhož zákona.
16. Po předchozím rozsudku krajského soudu předseda žalovaného upravil dobu trvání správního deliktu, a to od 21. 2. 2014 (nabytí účinnosti vyhlášky č. 1/2014) do 13. 1. 2017 (zahájení správního řízení žalovaným). Dokazování předseda žalovaného nevedl, žádné jiné skutkové okolnosti neměnil.

Nedostatek kompetence žalovaného

17. Žalobce vznesl stejnou námitku o nedostatku kompetence žalovaného, jako v předchozím řízení. Krajský soud v předchozím rozsudku uzavřel, že žalovaný může pokutovat obec za její normotvornou činnost. Žalobce uvádí, že jde o ojedinělé a nedostatečně odůvodněné názory Krajského soudu v Brně. Není tomu tak. Krajský soud k těmto závěrům dospěl v několika věcech (rozsudek ze dne 6. 2. 2020, čj. 62 Af 64/2018 - 52, ze dne 21. 5. 2020, čj. 30 Af 5/2018 - 261 nebo ze dne 31. 3. 2021, čj. 30 Af 111/2018 - 160) a správnost jeho úvah potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 4. 2022, čj. 7 As 60/2020 - 34. Krajský soud tuto námitku věcně vypořádal v bodech 30 až 32 předchozího pravomocného rozsudku čj. 30 Af 17/2019 - 142 a na tyto své dřívější závěry pro stručnost odkazuje.
18. Pokud jde o odkaz na nález Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 41/18, žalobce jej dezinterpretuje. Ústavní soud v citovaném nálezu, ve kterém rozhodoval

o návrhu Ministerstva vnitra na zrušení obecně závazné vyhlášky regulující provoz loterií, uvedl, že otázka rozsahu oprávnění žalovaného podle § 19a zákona o ochraně hospodářské soutěže náleží k posouzení správním soudům. Ústavní soud proto v žádném případě nepřijal kategorický závěr, že žalovaný nemůže pokutovat obce. Obdobně tento nálezný chápe i Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku čj. 7 As 60/2020 - 34 (body 19 a 42). Žalobcova námitka je proto nedůvodná.

19. Pro úplnost soud podotýká, že v předchozím rozsudku v bodech 33 – 35 vypořádal i tehdejší námitky žalobce proti věcnému posouzení (výroku o vině). K tomu se již žalobce v nynější žalobě nevrací a nijak otázku své viny nezpochybňuje.

Změna prvostupňového rozhodnutí

20. Žalovaný byl povinen (v souladu se závazným právním názorem krajského soudu) upravit dobu trvání deliktu tak, že pro konec deliktního jednání u trvajících deliktů je rozhodný okamžik zahájení správního řízení, a podle něj určit rozhodnou právní úpravu. V původním řízení postupoval žalovaný podle zákona o ochraně hospodářské soutěže, ve znění zákona č. 293/2016 Sb. a zákona č. 262/2017, za použití správního řádu ve znění zákona č. 183/2017. Z pohledu práva hmotného posoudil žalovaný věc podle zákona o ochraně hospodářské soutěže za subsidiárního použití přestupkového zákona.
21. Podle nového posouzení zkrátit předseda žalovaného deliktního jednání žalobce na období od 21. 2. 2014 do 13. 1. 2017. Následně dospěl k tomu, že se na žalobcův případ v procesní rovině dopadá zákon o ochraně hospodářské soutěže ve znění zákona č. 293/2016 Sb., spolu se správním řádem ve znění zákona č. 403/2020 Sb. Deliktní jednání pak žalovaný posoudil podle zákona o ochraně hospodářské soutěže ve znění zákona č. 293/2016 Sb. Přitom žalovaný řešil, zda přestupkový zákon není pro žalobce příznivější. Dospěl k závěru, že nikoliv.
22. Žalobce svou námitku ve zkratce vymezil tak, že nevěděl, podle jakých právních předpisů se má bránit. Krajský soud však žalobci nemůže dát za pravdu. Ze srovnání dřívějšího a nového posouzení (viz předchozí body) je zřejmé, že žalovaný použil v procesní rovině prakticky totožné právní předpisy. Přestupkový zákon se na procesní postup vůbec neuplatnil, a to ani před zrušením předchozího rozhodnutí předsedy žalovaného krajským soudem. Proto není zřejmé, co žalobce myslí „procesní obranou podle přestupkového zákona“. Jediným rozdílem v procesní rovině byl zákon č. 262/2017 Sb., který sice měnil zákon o ochraně hospodářské soutěže, avšak pouze v otázkách náhrady škody v oblasti hospodářské soutěže, nahlížení do spisu (vyloučení některých částí z nahlížení) a důvěrných informací. Reálný dopad do procesních práv žalobce tato novela neměla, proto její vypuštění při následném posouzení věci žalobce nijak neovlivnilo.
23. Žalobcova námitka o jiném vymezení deliktního jednání by obecně mohla být relevantní. Ovšem nikoliv v tomto řízení. Jistě si lze představit situaci, kdy prvostupňový orgán nějak vymezí přestupkové jednání a právně jej kvalifikuje, zatímco odvolací orgán toto vymezení úplně změní a právně posoudí věc jinak. Pak dojde k zásahu do práv obviněného, protože se jeho obrana upínala k prvotnímu vymezení, přizpůsobil tomu své důkazní návrhy a nové závěry jsou pro něj překvapivé. Proto bude možné po správním orgánu požadovat, aby učinil procesní kroky ke zhojení této změny - seznámení, možnost doplnit důkazní návrhy apod. V nynější věci však žalovaný k ničemu překvapivému a novému nedospěl.

24. Žalobcová námitka je velmi obecná, a tudíž nevěrohodná, neboť neuvádí žádné konkrétní procesní důsledky (negativní), které pro něj měla změna prvostupňového rozhodnutí mít. O žádná procesní práva žalobce nepřišel. Žalovaný žádné dokazování nevedl a skutkový stav, kromě časového vymezení, nijak neupravoval. Zároveň nemohlo být napadené rozhodnutí pro žalobce jakkoliv překvapivé.

Uložená pokuta

25. Po zhodnocení zákonnosti uložené pokuty dospěl soud k závěru, že byla uložena v souladu se zákonem. Předmětem posouzení ze strany soudu je primárně to, zda byla pokuta uložena v zákonem stanoveném rozmezí a zda je řádně odůvodněna. Uložená pokuta je výrazem volného uvážení správního orgánu a soudní přezkum je ve velké míře omezen. Nejvyšší správní soud konstatoval, že ukládání pokut je výrazem diskrečního práva správního orgánu, přičemž tato oblast je soudní kontrole podrobena pouze tehdy, pokud správní orgán při ukládání pokuty překročil meze uvážení, vybočil-li z nich nebo dokonce volné uvážení zneužil (rozsudek ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012 - 36).
26. Při posuzování zákonnosti uložené pokuty vycházel soud zejména z předchozí bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu (např. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 1/2012 - 36, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008 - 133, č. 2092/2010 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, 10 Ads 140/2014 - 58) a Ústavního soudu [nález sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2020 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nález sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.)]. Při posuzování zákonnosti uložené pokuty soud zkoumá, zda správní orgán zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jsou jeho úvahy racionální, ucelené, koherentní, logické a zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil. Dále je samozřejmě důležité, zda není uložena pokuta pro subjekt likvidační.
27. Úvahy žalovaného a jeho předsedy naplňují všechna uvedená kritéria. Žalovaný při ukládání pokuty postupoval v souladu s § 22b a násl. zákona o ochraně hospodářské soutěže. Z napadeného rozhodnutí (body 126-142) jasně vyplývá, že žalovaný uplatnil při vyměření pokuty tzv. Zásady postupu úřadu pro ochranu hospodářské soutěže při stanovování výše pokut podle § 22 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže (dále jen „Zásady“). V souladu se Zásadami zohlednil žalovaný novou délku trvání deliktu, jeho závažnost a velikost dotčeného území dle počtu obyvatel. Mimo výše uvedené zahrnuje žalovaný do pokuty vstupní částku ve výši 10 000 Kč za tím účelem, aby pokuta plnila preventivní i represivní funkci u obcí s malým počtem obyvatel. Dále žalovaný zohlednil (bod 139 napadeného rozhodnutí), že žalobce svým jednáním sledoval legitimní cíl za účelem snížení škodlivých důsledků provozování loterií. V souhrnu tak koeficient závažnosti deliktu stanovil žalovaný na 1,2 (v rámci škály 1-3). Rozsah dotčeného území hodnotil žalovaný koeficientem 0,122 a délku trvání správního deliktu koeficientem 1,40. Základní částku pokuty tak stanovil na 85 835 Kč. Jako polehčující okolnost hodnotil žalovaný to, že doposud neexistuje ustálená rozhodovací praxe v oblasti porušení zákona o ochraně hospodářské soutěže orgány veřejné správy - proto snížil základní částku o 10 %. Jako další polehčující okolnost hodnotil žalovaný to, že žalobce v průběhu správního řízení zahájil proces k vydání nové obecně závazné vyhlášky a byl veden snahou odstranit škodlivé následky svého jednání - snížil základní částku o 15 %. Předseda žalovaného tak snížil dříve uloženou pokutu na částku 64 000 Kč. Přitom se zabýval i tím, zda nemá pro žalobce likvidační důsledky (bod 142 napadeného rozhodnutí).

28. Žalobce se domnívá, že žalovaný měl zohlednit další polehčující okolnosti. Celkem jich žalobce vymezil šest (viz bod 7 tohoto rozsudku). Z toho se však první čtyři týkají téhož - překvapivosti napadeného rozhodnutí a absence ustálené rozhodovací praxe. Tuto skutečnost ovšem předseda žalovaného zohlednil (viz předchozí bod). Všechny čtyři žalobcem uplatňované polehčující okolnosti mají přitom stejný základ - v době vydání vyhlášky č. 1/2014 neexistoval ustálený odborný ani oficiální úřední názor na tuto problematiku a žalobce tudíž nevěděl, jak přesně má postupovat. Nepředpokládal navíc, že by jej žalovaný mohl za případný chybný postup postihovat. Celou tuto „kategorii“ polehčujících okolností žalovaný zohlednil s tím, že neexistovala ustálená rozhodovací praxe a tedy mohlo jít o překvapivé rozhodnutí. Proto snížil pokutu o 10 %. Není důvod tuto polehčující okolnost dále rozpitvávat na dílčí položky a ty jednotlivě zohledňovat.
29. Pokud jde o délku správního řízení, krajský soud dává žalovanému za pravdu, že netrvalo mimořádně dlouho. Tvzení o tom, že řízení bylo zahájeno v lednu roku 2017 a v polovině roku 2021 nebylo ukončeno, není zcela vypovídající. Značná část se totiž odehrávala před soudem (20. 2. 2019 - 21. 6. 2021). Navíc žalobce mohl využít prostředků k nápravě případné nečinnosti správního orgánu, což neudělal.
30. Nebyl ani důvod, aby žalovaný ve výši pokuty zohlednil pozitivní stanovisko Ministerstva vnitra. Ustanovení § 123 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, upravuje dohled Ministerstva vnitra a představuje všeobecný dozorčí prostředek nad zákonností obecní normotvorby. Záběr § 19a zákona o ochraně hospodářské soutěže je jiný a umožňuje žalovanému trestat narušení hospodářské soutěže. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže se tak pohybuje ve výrazně užším rámci své specifické působnosti a není důvod, aby při své činnosti zohlednil ve prospěch obce (jako polehčující okolnost), že narušení hospodářské soutěže neodhalilo už ministerstvo. Narušení hospodářské soutěže vyžaduje určitou odbornost, a tu má žalovaný.
31. Co se moderační pokuty týče, soud postupoval podle § 78 odst. 2 s. ř. s. a hodnotil, zda není uložená pokuta zjevně nepřiměřená. Jak již soud konstatoval výše, není jeho úlohou hledat ideální výši pokuty. Moderační právo soudu je vyhrazeno pro případy zjevného nepoměru uložené sankce vůči rozsahu, závažnosti a následkům deliktního jednání, s návazností na majetkové poměry postihované osoby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, čj. 6 As 248/2016 - 26). Soud tedy uzavírá, že může zasáhnout do uvážení správního orgánu a moderovat pokutu, pouze pokud je zjevně nepřiměřená (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2018, čj. 9 As 55/2017 - 93), přičemž „běžná“ nepřiměřenost zpravidla zásah soudu do správního uvážení neodůvodňuje.
32. Soud dospěl k závěru, že uložená pokuta není zjevně nepřiměřená, a proto nepřistoupil k její moderační. Výše uložené pokuty dle soudu odpovídá skutkovým okolnostem případu i závažnosti deliktního jednání žalobce. V této souvislosti soud poukazuje na své závěry k deliktnímu jednání žalobce, které uvedl v předchozím rozsudku čj. 30 Af 17/2019 - 142, body 33-35. Je nutné připomenout, že pokuta musí představovat znatelný postih majetkové sféry delikventa a musí obsahovat i represivní složku. Pokud by tomu tak nebylo, postrádala by pokuta smysl. Konečně je potřeba též zdůraznit, že uložená pokuta představuje 0,64 % z maximální možné výše pokuty a pokuta v takovém rozsahu zpravidla nemůže být zjevně nepřiměřená.

33. S ohledem na výše uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Již v předchozím rozsudku se krajský soud neztotožnil s většinou věcných námitek žalobce. Předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí postupoval podle závazného názoru zdejšího soudu, přičemž nové námitky směřující proti uložení pokuty a procesnímu postupu vyhodnotil soud jako nedůvodné.

V. Náklady řízení

34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak - jakožto úspěšnému účastníkovi řízení - právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. 9. 2022

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu